

Πρωτοχρονιάτικες Προσδοκίες

Κείνα τα όμορφα και ξέγνοιαστα παιδικά και νεανικά χρόνια, δεν είχαμε μεγάλες απαιτήσεις όχι μόνο από τους γονείς μας αλλά κι από τη ζωή την ίδια! Ζούσαμε απλά, χωρίς να περιμένουμε τίποτα από κανέναν.

Ήταν γιατί, πλούσιος θεωρείτο κάποιος αν στην αποθήκη του είχε το σιτάρι και το λάδι της χρονιάς του κι αν μπορούσε να εξασφαλίσει τα βασικά στη φαμελιά του, όπως, καινούργια παπούτσια για τα Χριστούγεννα, που πολλές φορές βάφονταν άσπρα, ώστε να φοριούνται και το καλοκαίρι και με ρούχα που περνούσαν από το μεγαλύτερο παιδί στο μικρότερο.

Πώς να έχεις απαιτήσεις, όταν μέριμνα των περισσότερων γονιών ήταν ένα πιάτο φαΐ στο τραπέζι, ρούχα με όχι πολλά μπαλώματα και παπούτσια χωρίς τρύπιες σόλες και πέταλα, ναι, καλά ακούσατε, πέταλα στην πόντα μπροστά και στα τακούνια για να μην φθείρονται εύκολα;

Πολλά από τα σημερινά «βασικά κι απολύτως αναγκαία» ήταν απρόσιτα κι αδιανόητα συν ανύπαρκτα, για την πλειοψηφία των παιδιών και νέων λίγο μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και τον Αδελφοσπαραγμό που ακολούθησε με τον Εμφύλιο.

Φυσικά ούτε να ονειρευτούμε τολμούσαμε Πρωτοχρονιάτικα δώρα και άλλα... μεγαλεία! Ο μποναμάς μας ήταν καμιά δραχμή ή καμιά λιχουδιά αφού, είπαμε, όλα δύσκολα!

Κείνη την Πρωτοχρονιά, όμως, πρέπει να ήταν λίγο πριν το 1950, εμείς τα ξαδελφάκια περιμέναμε πώς και πώς την Πρωτοχρονιά, γιατί η νόνα η Αντριάνα, αλλά και ο νόνος ο Κωνσταντής, μας είχαν υποσχεθεί το μπικίρι ή κατσάμπα που... λιμπιζόμαστε για μήνες, να το κόψουν ανήμερα όπου μας περίμενε όλους να φάμε εκεί το αυγολέμονο!

Μπικίρι ή κατσάμπα λέγαμε τα χειμωνιάτικα πεπόνια, όπου συνήθως κρέμονταν από τα καδρόνια της οροφής στο μαγειρείο, (κουζίνα), από το καλοκαίρι και τα τρώγαμε στις... επίσημες μέρες!

Αφού τελείωσε η λειτουργία στη Χρυσοπηγή της Μπόχαλης, όπου εφημέρευε ο παπάκης μου, πήραμε όλοι το δρόμο για το Μπανάτο, εμείς οι κοπέλες μπροστά κι ο παπάς με την παπαδιά να ακολουθούν, γιατί είχαν εναλλάξ αγκαλιά τον αδελφό μου, που ήταν πολύ μικρός, για να αντέξει τόσο δρόμο.

Όλο το δρόμο μιλούσαμε για το ωραίο αυγολέμονο με τη γαλοπούλα που θα είχε φτιάξει η νόνα, αλλά προ παντός για το μπικίρι που επί τέλους θα απολαμβάναμε!!!

Ολόκληρη ιεροτελεστία να κατέβει από κει που κρεμόταν... κι εμάς να τρέχουν τα σάλια από την προσδοκία της όμορφης γεύσης!

Δεν θυμάμαι ποιος ανέβηκε τη σκάλα. Θυμάμαι μόνο τα όχι χαρούμενα επιφωνήματα διαπιστώνοντας πως... άνθρακας ο θησαυρός, αφού τα τρωκτικά με μεγάλη τέχνη είχαν αδειάσει το περιεχόμενο κι είχε μείνει το εξωτερικό ανέπαφο να κρέμεται κι έτσι όπως ήταν δεμένο σταυρωτά να μην υποψιάζεσαι πως είναι άδειο... Όμως, ουδέν κακόν αμιγές καλού. Το γέλιο και το καλαμπούρι που επακολούθησε δεν περιγράφεται. Μαζεύτηκαν οι γειτόνοι από τα ξεφωνητά μας και το γλέντι κράτησε μέχρι αργά, με το άδειο μπικίρι να είναι η ατραξιόν της ημέρας...